ORDONANȚA PREȘEDINTELUI TRIBUNALULUI

7 iunie 2007 *

În cauza T-346/06 R,

Industria Masetto Schio Srl (IMS), cu sediul în Schio (Italia), reprezentată de F. Colonna și T. Romolotti, avocats,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnul C. Zadra și de doamna D. Lawunmi, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de suspendare a executării Avizului C (2006) 3914 al Comisiei din 6 septembrie 2006 privind o măsură de interdicție, adoptată de autoritățile franceze, referitoare la anumite prese mecanice purtând marca IMS,

* Limba de procedură: italiana.

PREȘEDINTELE TRIBUNALULUI DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

pronunță prezenta

Ordonanță

Cadrul juridic, situația de fapt și procedura

1 Articolul 2 alineatul (1) din Directiva 98/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 privind apropierea legislațiilor statelor membre în domeniul echipamentelor tehnice (JO L 207, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 220), aplicabilă cauzei de față, prevede că statele membre iau toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura introducerea pe piață a echipamentelor și a componentelor de siguranță cărora li se aplică această directivă și punerea lor în funcțiune numai dacă acestea nu reprezintă un pericol pentru sănătatea sau securitatea persoanelor și, acolo unde este cazul, a animalelor domestice sau a bunurilor și dacă sunt instalate și întreținute în mod corespunzător și folosite conform destinației lor.

2 Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 98/37 prevede că „[s]tatele membre nu pot să interzică, să restricționeze sau să împiedice introducerea pe piață și punerea în funcțiune pe teritoriul lor a echipamentelor tehnice și a componentelor de siguranță care respectă [...] directiv[a]".

3 Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 98/37 prevede că, atunci când un stat membru constată că echipamentul tehnic purtând marcajul „CE" sau componentele de siguranță însoțite de declarația de conformitate „CE", folosite în conformitate cu destinația lor, pot pune în pericol securitatea persoanelor și, atunci când este cazul, a animalelor domestice sau a bunurilor, ia toate măsurile corespunzătoare pentru a retrage de pe piață astfel de echipamente sau componente de siguranță, pentru a interzice introducerea lor pe piață și punerea lor în funcțiune sau pentru a restricționa libera lor circulație. Statul membru informează imediat Comisia în legătură cu această măsură, indicând motivul deciziei sale.

4 Potrivit prevederilor articolului 7 alineatul (2) din Directiva 98/37, Comisia inițiază fără întârziere consultări cu părțile implicate. În cazul în care Comisia constată, după această consultare, că măsura este justificată, informează imediat în acest sens statul membru care a luat inițiativa și celelalte statele membre. În cazul în care Comisia constată, după această consultare, că măsura nu este justificată, informează imediat în acest sens statul membru care a luat inițiativa și pe fabricantul sau reprezentantul său autorizat stabilit în cadrul Comunității. În cazul în care decizia menționată la alineatul (1) se bazează pe o lacună a standardelor și în cazul în care statul membru care se află la originea deciziei își menține poziția, Comisia informează imediat comitetul pentru a se iniția procedura menționată la articolul 6 alineatul (1).

5 La 8 august 2001, Republica Franceză a notificat Comisiei un ordin interministerial din 27 iunie 2001 cu privire la interzicerea introducerii pe piață și la interzicerea utilizării anumitor prese pentru prelucrarea la rece a metalelor, purtând marca IMS, produse de reclamantă (denumit în continuare „Ordinul din 27 iunie 2001").

6 Prin Ordinul din 27 iunie 2001 a fost interzisă introducerea pe piață și utilizarea preselor purtând marca IMS pentru modelele P40VE, P40VEI, P50VE și P50VEI deja produse, care obținuseră un certificat de examinare CE eliberat de Agenzia nazionale certificazione componenti e prodotti (Agenția națională pentru certificarea componentelor și a produselor, ANCCP), cu excepția cazurilor în care acestea au

fost puse în conformitate cu reglementările tehnice aplicabile echipamentelor de lucru prevăzute în articolul R. 233-84 din Codul muncii (code du travail), precum și introducerea pe piață, punerea în funcțiune și utilizarea preselor purtând marca IMS pentru modelele P40VE, P40VEI, P50VE și P50VEI care obținuseră un certificat de examinare CE eliberat de Istituto certificazione europea prodotti industriali (Institutul național de certificare europeană a produselor industriale, ICEPI).

7 Conseil d'État (Consiliul de Stat, Franța) a anulat Ordinul din 27 iunie 2001 prin Decizia din 4 decembrie 2002.

8 Autoritățile franceze au adresat Comisiei o scrisoare datată 8 aprilie 2005. În această scrisoare, autoritățile franceze precizează următoarele:

„[...] Printr-o scrisoare din data de 2 martie 2004, Comisia Europeană a informat autoritățile franceze cu privire la numirea unui expert independent pentru a examina starea de conformitate a preselor purtând marca IMS, citate anterior. În urma acestei examinări, un raport de expertiză urma să fie prezentat în luna aprilie 2004.

Astăzi, autoritățile franceze au onoarea de a solicita din nou concursul Comisiei Europene pentru ca procedura de consultare prevăzută la articolul 7 din Directiva [98/37] să fie pusă în aplicare în mod efectiv.

3. Caracterul urgent al cererii

Autoritățile franceze atrag atenția Comisiei asupra unui nou element de fapt. Într-adevăr, deși Comisia Europeană nu s-a pronunțat niciodată cu privire la caracterul

justificat sau nu al măsurii de protecție luate de Franța împotriva anumitor prese purtând marca IMS, acest producător a introdus o acțiune în răspundere la instanța națională competentă în temeiul unei culpe a autorității publice.

În desfășurarea acestei proceduri de protecție (prevăzută la articolul 7 din directivă), autoritățile franceze țin să sublinieze că s-au conformat întotdeauna, pe de o parte, dispozițiilor Directivei [98/37] și, pe de altă parte, dispozițiilor prevăzute în Tratatul Uniunii Europene. Tocmai de aceea, ele doresc ca avizul Comisiei Europene să le fie comunicat cât mai curând.

4. O situație problematică față de dreptul comunitar

Actuala lipsă de răspuns din partea autorităților comunitare plasează autoritățile franceze într-o situație delicată față de dispozițiile articolului 226 din Tratatul Uniunii Europene. Într-adevăr, în conformitate cu acest articol, este de competența exclusivă a Comisiei Europene să emită o constatare cu privire la caracterul întemeiat al unei măsuri de protecție luate de un stat membru.

După caz, atunci când o clauză de protecție se dovedește a nu fi justificată, îi revine Comisiei obligația de a solicita statului membru în cauză să abroge măsura națională, putând de asemenea recurge la procedura prevăzută la articolul 226 din Tratatul Uniunii Europene.

Numai pe baza acestei proceduri se poate concepe ca un producător împotriva căruia s-a luat o măsură nejustificată să declanșeze eventuale proceduri judiciare în vederea reparării prejudiciului suferit.

5. Răspunderea statului francez

Pentru a permite statului francez să își îndeplinească obligațiile ce îi revin în domeniul securității și al sănătății persoanelor, dar și pentru a-i permite să își susțină apărarea în cadrul procedurii interne menționate anterior, autoritățile franceze solicită Comisiei Europene transmiterea unei copii a raportului de expertiză referitor la evaluarea stării de conformitate a anumitor prese mecanice purtând marca IMS."

9 Comisia a procedat la examinarea acestor măsuri și, în urma acestei examinări, după respingerea mai multor ipoteze de neconformitate invocate de autoritățile franceze, a considerat, în Avizul C (2006) 3914, emis la 6 septembrie 2006 (denumit în continuare „actul în litigiu"), că Ordinul din 27 iunie 2001 era, în parte, justificat.

10 Printr-o cerere depusă la grefa Tribunalului la 6 decembrie 2006, reclamanta a introdus o acțiune în anularea actului în litigiu, precum și o acțiune în despăgubiri.

11 Printr-o acțiune separată, depusă la grefă la 18 ianuarie 2007, reclamanta a introdus prezenta cerere de măsuri provizorii în temeiul articolului 242 CE, în vederea suspendării executării actului în litigiu.

12 Comisia a prezentat observații scrise cu privire la prezenta cerere de măsuri provizorii la 19 februarie 2007. Aceasta solicită respingerea cererii de suspendare a executării și obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

13 Părțile au prezentat explicații orale în cadrul unei audieri care a avut loc la 1 martie 2007.

14 Invitată să prezinte informații suplimentare cu privire la urgență, reclamanta a dat curs acestei solicitări printr-un înscris înregistrat la grefă la 9 martie 2007.

15 Comisia a prezentat propriile observații asupra acestor informații suplimentare printr-un înscris înregistrat la grefă la 16 martie 2007.

În drept

16 În temeiul dispozițiilor articolului 242 CE coroborate cu dispozițiile articolului 225 alineatul (1) CE, Tribunalul poate ordona suspendarea executării actului atacat în cazul în care consideră că împrejurările impun o astfel de măsură.

17 Articolul 104 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului prevede că cererile de măsuri provizorii indică obiectul litigiului, împrejurările care determină urgența, precum și motivele de fapt și de drept care justifică la prima vedere (*fumus boni iuris*) dispunerea măsurii provizorii solicitate.

18 Potrivit unei jurisprudențe constante, suspendarea executării și celelalte măsuri provizorii pot fi dispuse de către instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii, în măsura în care s-a reținut că dispunerea lor se justifică la prima vedere în fapt și în drept (*fumus boni iuris*) și că au caracter de urgență în sensul că, în

vederea evitării unui prejudiciu grav și ireparabil adus intereselor reclamantului, este necesar ca aceste măsuri să fie dispuse și să își producă efectele înainte de pronunțarea hotărârii în acțiunea principală. Instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii procedează, dacă este cazul, și la evaluarea comparativă a intereselor existente (Ordonanța președintelui Curții din 25 iulie 2000, Țările de Jos/Parlamentul European și Consiliul, C-377/98 R, Rec., p. I-6229, punctul 41, și Ordonanța președintelui Curții din 23 februarie 2001, Austria/Consiliul, C-445/00 R, Rec., p. I-1461, punctul 73, Ordonanța președintelui Tribunalului din 16 februarie 2007, Ungaria/Comisia, T-310/06 R, punctul 19).

19 În plus, în cadrul acestei examinări de ansamblu, instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii dispune de o largă putere de apreciere și are libertatea de a determina, în lumina particularităților speței, modul în care diferitele condiții trebuie verificate, precum și ordinea examinării acestora, în măsura în care nicio normă de drept comunitar nu îi impune o schemă de analiză prestabilită pentru aprecierea necesității de a lua unele măsuri provizorii [Ordonanța președintelui Curții din 19 iulie 1995, Comisia/Atlantic Container Line și alții, C-149/95 P(R), Rec., p. I-2165, punctul 23].

20 Prezenta cerere de măsuri provizorii trebuie așadar examinată în lumina principiilor de mai sus.

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la admisibilitatea la prima vedere a acțiunii principale

— Argumentele părților

21 Comisia susține că acțiunea în anulare pe care se grefează prezenta cerere de măsuri provizorii este vădit inadmisibilă, în măsura în care actul în litigiu nu constituie o

măsură care să producă efecte juridice obligatorii de natură a afecta interesele reclamantei, modificând în mod substanțial situația juridică a acesteia.

22 Comisia mai afirmă că, presupunând că actul în litigiu ar fi susceptibil să producă astfel de efecte, în orice caz reclamanta nu ar fi afectată în mod direct.

23 Într-adevăr, condiția de a fi afectat în mod direct în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE impune ca măsurile comunitare atacate să producă efecte în mod direct asupra situației juridice a particularului și ca acestea să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor măsurilor respective, care răspund de punerea lor în aplicare, aceasta din urmă având un caracter strict automat și decurgând exclusiv din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor norme intermediare.

24 Or, în opinia Comisiei, mecanismul instituit prin Directiva 98/37 are, în special, caracteristicile următoare.

25 În primul rând, statul membru care adoptă măsuri în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Directiva 98/37 trebuie să informeze, în acest sens, Comisia. Potrivit Comisiei, notificarea acestor măsuri nu suspendă efectele acestora. Odată adoptate, ele sunt imediat aplicabile pe teritoriul statului membru care le-a adoptat.

26 În al doilea rând, procedura prevăzută în Directiva 98/37 nu prevede niciun termen limită în care Comisia este obligată să încheie procesul de examinare a măsurii.

Potrivit Comisiei, aceasta este obligată numai să constate „imediat" dacă măsura care i-a fost comunicată este justificată. Această constatare nu este posibilă, după consultarea prevăzută la articolul 7 alineatul (2), decât din momentul în care Comisia dispune de toate elementele tehnice necesare.

27 În al treilea rând, potrivit Comisiei, dacă aceasta apreciază că măsura nu este justificată, este obligată numai să informeze statul membru interesat, pentru ca acesta să retragă măsura în discuție, precum și partea interesată, pentru ca aceasta să dispună de un element suplimentar care să îi permită să atace măsura în fața instanței naționale. Prin urmare, avizul Comisiei nu este de natură să întrerupă, prin el însuși, efectele măsurii naționale.

28 În al patrulea rând, Comisia consideră că, dacă măsura este justificată, ea are numai obligația de a informa statul membru interesat, precum și toate celelalte state membre, pentru ca acestea să verifice necesitatea de a adopta măsuri similare în vederea protejării securității și a sănătății. Chiar și în acest caz, avizul Comisiei nu ar fi așadar, prin el însuși, de natură să producă în statele membre efecte restrictive asupra comercializării echipamentelor tehnice avute în vedere.

29 În al cincilea rând, Comisia afirmă că avizul în temeiul căruia consideră măsura ca fiind justificată nu este publicat în Jurnalul Oficial și nu declanșează între statele membre niciun mecanism de recunoaștere reciprocă a măsurii naționale la care se referă avizul. Într-adevăr, avizul în discuție nu este de aplicabilitate imediată în toate statele membre.

30 Reclamanta consideră că acțiunea principală este admisibilă.

— Aprecierea instanței care soluționează cererea de măsuri provizorii

31 Trebuie subliniat, în temeiul unei jurisprudențe constante, că, deși este adevărat că problema admisibilității acțiunii principale nu trebuie să fie examinată, în principiu, în cadrul unei proceduri privind măsurile provizorii, existând pericolul de a prejudeca acțiunea principală, nu este mai puțin adevărat că, pentru ca o cerere de suspendare a executării unui act să fie declarată admisibilă, reclamantul trebuie să demonstreze existența anumitor elemente potrivit cărora să se poată concluziona, la prima vedere, în sensul admisibilității acțiunii principale pe care este grefată cererea de măsuri provizorii, aceasta pentru a-l împiedica să obțină, pe calea unei cereri de măsuri provizorii, suspendarea executării unui act căruia instanța comunitară i-ar refuza ulterior anularea pe motiv că acțiunea principală a fost declarată inadmisibilă [Ordonanța președintelui Curții din 18 noiembrie 1999, Pfizer Animal Health/Consiliul, C-329/99 P(R), Rec., p. I-8343, punctul 89, Ordonanța președintelui Tribunalului din 7 iulie 2004, Região autónoma dos Açores/Consiliul, T-37/04 R, Rec., p. II-2153, punctul 108].

32 O asemenea examinare a admisibilității acțiunii principale este în mod necesar sumară, ținând seama de caracterul urgent al procedurii privind măsurile provizorii [Ordonanța președintelui Curții din 12 octombrie 2000, Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa și alții/Consiliul, C-300/00 P(R), Rec., p. I-8797, punctul 35, Ordonanța Região autónoma dos Açores/Consiliul, punctul 31 de mai sus, punctul 109].

33 Într-adevăr, în cadrul unei cereri de măsuri provizorii, admisibilitatea acțiunii principale poate fi apreciată numai la prima vedere, scopul fiind acela de a examina dacă reclamanta furnizează elemente suficiente care să justifice *a priori* concluzia că admisibilitatea acțiunii principale nu poate fi exclusă. Instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii trebuie să declare această acțiune inadmisibilă numai dacă admisibilitatea acțiunii principale poate fi exclusă cu desăvârșire. Într-adevăr, faptul de a statua asupra admisibilității în etapa măsurilor provizorii, în măsura în care aceasta nu este, *prima facie*, complet exclusă, ar echivala cu prejudecarea acțiunii principale (Ordonanța președintelui Tribunalului din 17 ianuarie 2001,

Petrolessence și SG2R/Comisia, T-342/00 R, Rec., p. II-67, punctul 17, Ordonanța președintelui Tribunalului din 19 decembrie 2001, Guvernul Gibraltarului/Comisia, T-195/01 R și T-207/01 R, Rec., p. II-3915, punctul 47, și Ordonanța Região autónoma dos Açores/Consiliul, punctul 31 de mai sus, punctul 110).

34 În speță, în primul rând, Comisia susține, în esență, că acțiunea principală este inadmisibilă, întrucât actul în litigiu este un aviz prin care aceasta se pronunță cu privire la o măsură națională, și că acest act nu constituie, prin urmare, o decizie care produce efecte juridice obligatorii.

35 Potrivit unei jurisprudențe constante, constituie acte sau decizii susceptibile să facă obiectul unei acțiuni în anulare, în sensul articolului 230 CE, numai măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură a afecta interesele reclamantului, modificând în mod substanțial situația juridică a acestuia (Hotărârea Curții din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, Rec., p. 2639, punctul 9, și Hotărârea Curții din 22 iunie 2000, Țările de Jos/Comisia, C-147/96, Rec., p. I-4723, punctul 25). Pentru a determina dacă un act atacat produce asemenea efecte, este necesar să se ia în considerare substanța acestuia. În schimb, forma în care sunt adoptate actele sau deciziile este, în principiu, indiferentă în ceea ce privește posibilitatea de a fi atacate cu o acțiune în anulare (Hotărârea IBM/Comisia, citată anterior, punctul 9).

36 În această privință trebuie mai întâi să se observe că actul a cărui suspendare este solicitată este intitulat de către Comisie „Avizul Comisiei".

37 Cu toate acestea, trebuie subliniat că, în articolul 7 alineatul (2) din Directiva 98/37, nu este utilizat cuvântul „aviz" sau un termen echivalent. În schimb, se prevede că, „[î]n cazul în care Comisia constată, după această consultare, că măsura este justificată, informează imediat în acest sens statul membru care a luat inițiativa și celelalte statele membre".

38 Este necesar, în continuare, să se sublinieze faptul că, la punctul 1 din actul în litigiu, Comisia arată că „este ținută, după consultarea părților interesate, să se pronunțe asupra caracterului justificat sau nu al unor astfel de măsuri" și că, „[d]acă măsura este considerată ca fiind justificată, [ea] trebuie să informeze în acest sens statele membre pentru ca acestea să poată lua toate măsurile necesare cu privire la echipamentul tehnic în discuție".

39 Având în vedere aceste elemente și ținând seama de economia și de finalitatea Directivei 98/37, trebuie, pe de o parte, să se observe că, la prima vedere, Comisia pare să aibă obligația, și nu simpla posibilitate, în temeiul articolului 7 din Directiva 98/37, de a se pronunța asupra unei măsuri naționale care i-a fost notificată. Este necesar, pe de altă parte, să se sublinieze că, la prima vedere, Comisia pare a fi ținută să se pronunțe nu asupra unui proiect de măsură, ci asupra unei măsuri naționale care, adoptată fiind de un stat membru, are ca efect să restricționeze libera circulație a echipamentelor tehnice în cauză.

40 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în aplicarea dispozițiilor articolului 2 alineatul (1) din Directiva 98/37, statele membre iau toate măsurile corespunzătoare pentru ca echipamentele tehnice sau componentele de siguranță cărora li se aplică această directivă să nu poată fi introduse pe piață și puse în funcțiune dacă reprezintă un pericol pentru securitatea și sănătatea persoanelor sau, după caz, a animalelor domestice ori a bunurilor.

41 Nu poate fi exclus așadar, la prima vedere, că, în cazul în care Comisia comunică statelor membre actul prin care a constatat că echipamentele tehnice care fac obiectul măsurii naționale reprezintă un pericol pentru sănătatea și securitatea persoanelor sau, după caz, a animalelor domestice ori a bunurilor și informează în acest sens celelalte state membre, potrivit dispozițiilor articolului 7 alineatul (2) din Directiva 98/37, le revine acestora, ulterior, obligația de a lua, potrivit articolului 2 alineatul (1) și articolului 7 alineatul (1) din Directiva 98/37, toate măsurile corespunzătoare pentru retragerea de pe piață a echipamentelor tehnice sau a componentelor de siguranță, pentru interzicerea introducerii pe piață și a punerii în funcțiune a acestora sau pentru restricționarea liberei circulații a acestora.

42 Instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii nu poate exclude, prin urmare, în acest stadiu, că stabilirea de către Comisie a caracterului justificat al unei măsuri naționale adoptate de un stat membru în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Directiva 98/37 și transmiterea acestei informații celorlalte state membre, potrivit articolului 7 alineatul (2) din această directivă, modifică în mod substanțial situația juridică a producătorului echipamentelor tehnice vizate în actul Comisiei, împiedicând ca aceste echipamente să fie puse în circulație sau în funcțiune pe piața statelor membre destinatare ale acestui act. Prin urmare, nu poate fi exclus, la prima vedere, ca actul Comisiei să poată antrena efecte juridice obligatorii pentru producătorul echipamentelor tehnice avute în vedere în acest act.

43 Argumentarea Comisiei trebuie să fie de asemenea respinsă în ceea ce privește celelalte elemente.

44 Mai întâi, Comisia indică într-adevăr că „neadoptarea de măsuri similare de către un stat membru, ca urmare a comunicării unui aviz al Comisiei, ar putea, desigur, să facă obiectul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 226 din tratat, dar aceasta pentru încălcarea unor dispoziții relevante din directivă, și nu pentru încălcarea avizului menționat anterior".

45 Fără a fi necesar să se statueze, în cadrul prezentei cereri de măsuri provizorii, cu privire la fundamentul juridic care poate constitui temeiul unei eventuale acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor de către un stat membru, este suficient să se sublinieze faptul că este admis de către Comisie, în acest fel, că o anumită obligație le incumbă celorlalte state membre ca urmare a adoptării avizului său.

46 Apoi, trebuie să se observe că împrejurarea potrivit căreia nu ar exista o recunoaștere reciprocă a măsurii naționale, astfel cum afirmă Comisia, are drept consecință, la prima vedere, faptul că îi incumbă acesteia din urmă să procedeze la aprecierea caracterului justificat al măsurii naționale și că aceasta trebuie să decidă, în urma acestei examinări, dacă măsura respectivă este justificată, parțial justificată sau nejustificată.

47 În sfârșit, Comisia afirmă că avizul său nu este, prin el însuși, de natură să întrerupă efectele măsurii naționale care i-a fost notificată în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Directiva 98/37 și că trebuie ca întreprinderea vizată să se adreseze instanței naționale pentru a obține retragerea măsurii. Dacă se pare că, la prima vedere, Comisia nu dispune de nicio competență care să îi permită să pronunțe anularea măsurii naționale, dat fiind că numai instanța națională dispune de o astfel de putere, Comisia nu se poate întemeia totuși pe această lipsă de competență pentru a demonstra lipsa caracterului decizional al actului prin care se pronunță cu privire la validitatea măsurii naționale. În plus, nu poate fi exclusă, la prima vedere, angajarea în același timp de către Comisie a unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva statului membru respectiv, în cazul în care măsura în litigiu nu este retrasă sau anulată ca urmare a avizului său.

48 În al doilea rând, trebuie să se examineze dacă reclamanta a furnizat elemente care să permită a se demonstra, cel puțin la prima vedere, că nu este exclus ca aceasta să aibă calitatea de a acționa în justiție în scopul de a obține anularea parțială a actului în litigiu în aplicarea articolului 230 al patrulea paragraf CE.

49 Într-adevăr, Comisia susține, în esență, pe de o parte, că numai măsurile luate, eventual, de statele membre pot, prin ele însele, să o afecteze pe reclamantă și, pe de altă parte, că statele membre dispuneau de o marjă de apreciere în ceea ce privește punerea în aplicare a actului în litigiu.

50 Cerința ca reclamantul să fie afectat în mod direct, condiție de admisibilitate a unei acțiuni în anulare în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, impune ca măsura comunitară atacată să producă efecte în mod direct asupra situației juridice a reclamantului și să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor care au responsabilitatea punerii sale în aplicare, aceasta din urmă având un caracter strict automat și decurgând exclusiv din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor norme intermediare. Aceasta înseamnă că, în cazul în care un act comunitar este adresat unui stat membru de către o instituție, dacă acțiunea pe care statul membru

trebuie să o întreprindă pentru executarea acestui act prezintă un caracter automat sau în cazul în care consecințele actului în cauză se impun fără echivoc, atunci acest act privește în mod direct orice persoană pe care această acțiune o afectează. Dacă, dimpotrivă, actul lasă statului membru posibilitatea de a acționa sau de a nu acționa sau nu îl constrânge să acționeze într-un anumit mod, în acest caz ceea ce interesează direct persoana afectată este acțiunea sau inacțiunea statului membru, și nu actul în sine (Ordonanța Tribunalului din 22 iunie 2006, Mayer și alții/Comisia, T-137/04, Rec., p. II-1825, punctele 58 și 59).

51 Faptul că actul Comisiei necesită măsuri naționale de aplicare nu pare să însemne, la prima vedere, la lectura dispozițiilor aplicabile și contrar afirmațiilor Comisiei, că statele membre pot verifica necesitatea adoptării de măsuri asemănătoare măsurii de interzicere pe care Comisia a considerat-o justificată. Într-adevăr, se pare că, la prima vedere, Comisia este cea care apreciază necesitatea de a adopta astfel de măsuri, statele membre având ulterior, se pare, obligația de a lua măsurile corespunzătoare pe care le impune o astfel de concluzie, și anume retragerea de pe piață a echipamentelor tehnice și neacceptarea introducerii lor pe piață sau a punerii lor în funcțiune în cazul în care reprezintă un pericol pentru securitatea și sănătatea persoanelor, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din Directiva 98/37.

52 Prin urmare, este necesar să se constate că nu este exclus ca statele membre să nu dispună, la prima vedere, de nicio marjă de manevră în cazul în care sunt destinatarele unui act prin care Comisia le informează, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din Directiva 98/37, că o măsură națională de interzicere a introducerii pe piață sau a punerii în circulație a anumitor echipamente tehnice este justificată sau parțial justificată. Statele membre destinatare se pare că nu ar putea, la prima vedere, decât să împiedice introducerea pe piață sau punerea în funcțiune a echipamentelor tehnice vizate în actul Comisiei care declară justificată măsura națională.

53 Pe de altă parte, trebuie respinsă motivarea Comisiei potrivit căreia statul membru nu are obligația de a adopta măsuri restrictive în ipoteza în care, pentru echipamentele tehnice aflate pe teritoriul său, acesta nu constată niciun pericol, întrucât, de exemplu, producătorul a efectuat modificările necesare. Într-adevăr, la

prima vedere, s-ar părea că statul membru nu ar putea să retragă de pe piață și să împiedice punerea în circulație și punerea în funcțiune a unor echipamente tehnice care nu sunt vizate în actul Comisiei.

54 La capătul acestei analize, este necesar să se sublinieze că, la prima vedere, actul Comisiei pare să constrângă statele membre cărora le este destinat să împiedice introducerea pe piață și punerea în circulație a echipamentelor tehnice pe teritoriul statelor membre, precum și să retragă echipamentele tehnice existente pe piață. Actul Comisiei pare astfel, la prima vedere, să oblige statele membre să acționeze într-un anumit mod și, tot la prima vedere, nu le lasă acestora posibilitatea de a acționa sau de a nu acționa în cazul în care echipamentele tehnice sunt considerate de către Comisie ca fiind de natură să reprezinte un pericol pentru sănătatea și securitatea persoanelor, a animalelor sau a bunurilor.

55 Nu poate fi exclus așadar, la prima vedere, ca actul în litigiu să privească în mod direct reclamanta.

56 În al treilea rând, trebuie amintit că subiectele, altele decât destinatarul unei decizii, pot totuși pretinde că sunt interesate în mod individual numai în cazul în care decizia produce efecte în raport cu acestea în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau al unei situații de fapt care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și, ca urmare, le individualizează într-un mod similar celui în care ar fi individualizat destinatarul deciziei (Hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223).

57 Întrucât avizul Comisiei interesează în mod explicit și exclusiv echipamentele tehnice produse de reclamantă, considerând că Ordinul din 27 iunie 2001 este

justificat în ceea ce privește, pe de o parte, presele P40VEI produse înainte de 4 august 2000 și, pe de altă parte, presele P40VE și P50VE, este necesar să se considere că nu poate fi exclus, la prima vedere, ca actul în litigiu să o privească în mod individual pe aceasta.

58 Nu poate fi exclus așadar, la prima vedere, ca actul în litigiu să o privească în mod direct și individual pe reclamantă și ca, în consecință, acțiunea principală să fie admisibilă.

59 În consecință, argumentarea Comisiei prin care se urmărește să se demonstreze inadmisibilitatea vădită a acțiunii principale trebuie respinsă.

60 În mod subsidiar, trebuie constatat că, în cadrul acțiunii principale, reclamanta a formulat o acțiune în răspundere în temeiul articolului 235 CE și al articolului 288 alineatul (2) CE. Or, pe baza elementelor de care dispune instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii, nu există niciun motiv să se considere că această acțiune este inadmisibilă.

Asupra admisibilității cererii de măsuri provizorii

61 Comisia consideră că reclamanta nu a furnizat, în partea referitoare la situația de fapt din cererea de măsuri provizorii, niciun element concret care să permită instanței care soluționează cererea de măsuri provizorii să aprecieze gravitatea și caracterul ireparabil al prejudiciului și, pe cale de consecință, urgența care ar justifica dispunerea măsurii de suspendare solicitate.

62 În plus, cererea nu demonstrează eventualul raport de cauzalitate dintre pretinsul prejudiciu și efectele declarate ale actului în litigiu.

63 Cererea nu îndeplinește, prin urmare, condițiile prevăzute la articolul 104 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

64 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție și al articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, la care face trimitere articolul 104 alineatul (3) din același regulament, cererea introductivă trebuie să cuprindă expunerea sumară a motivelor invocate. Această mențiune trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe altă informație. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 8 decembrie 2005, Just/Comisia, T-91/04, RecFP, p. I-A-395 și II-1801, punctul 35 și jurisprudența citată, și Ordonanța președintelui Tribunalului din 17 februarie 2006, Nijs/Curtea de Conturi, T-171/05 R II, nepublicată încă în Recueil, punctul 23).

65 În prezenta cauză, trebuie să se sublinieze, pe de o parte, că, deși este adevărat că cererea de măsuri provizorii este redactată în mod succint, nu este mai puțin adevărat că aceasta este comprehensibilă și că expune, chiar dacă numai în mod sumar, prejudiciul la care reclamanta consideră că se expune ca urmare a actului în litigiu.

66 Într-adevăr, reclamanta afirmă, în esență, că, dacă statele membre ar trebui să ia, în aplicarea actului în litigiu, măsuri de restricționare sau de interzicere a punerii în circulație sau a punerii în funcțiune a echipamentelor tehnice vizate în această decizie, acest lucru ar agrava dificultățile sale financiare, afectând nu numai vânzarea echipamentelor sale, ci și ansamblul activității, care ar putea, prin urmare, să fie compromisă în mod grav.

67 Este necesar să se sublinieze, pe de altă parte, referitor la demonstrarea raportului de cauzalitate dintre prejudiciul susținut și eventualele efecte ale actului în litigiu, că este vorba despre o problemă care depinde de aprecierea argumentelor prezentate de reclamantă privind dovedirea condiției referitoare la urgență, și nu despre o problemă de admisibilitate a cererii de măsuri provizorii.

68 Prin urmare, este necesar să se considere că elementele prezentate de reclamantă în cererea sa furnizează informații suficient de clare și de precise cu privire la prejudiciul grav și ireparabil pe care actul în litigiu amenință să îl provoace acesteia.

69 Prin urmare, cererea de măsuri provizorii trebuie considerată ca fiind admisibilă.

Cu privire la fondul cauzei

Cu privire la *fumus boni iuris*

— Argumentele părților

70 În opinia reclamantei, din moment ce Conseil d'État a anulat, prin Decizia din 4 decembrie 2002, Ordinul din 27 iunie 2001, actul în litigiu este lipsit de orice temei.

71 Potrivit Comisiei, Ordinul din 27 iunie 2001 a fost anulat de Conseil d'État din cauza unei iregularități în procedura care a condus la adoptarea sa, și nu pentru motive

ținând de substanța acestuia. Comisia afirmă, în esență, că îi revenea totuși obligația de a se pronunța cu privire la măsurile luate de autoritățile franceze, în pofida acestei anulări de către Conseil d'État.

72 Comisia consideră că procedura de la articolul 7 alineatul (2) din Directiva 98/37 urmărește într-adevăr să garanteze un nivel echivalent de protecție a sănătății și a securității în întreaga Comunitate. Aceasta permite, în opinia Comisiei, să se atragă atenția statelor membre asupra eventualelor pericole care decurg din libera circulație a echipamentelor tehnice care au făcut deja obiectul unei măsuri naționale restrictive, justificată în fond. Comisia apreciază că efectul util al acestei proceduri ar fi compromis dacă anularea măsurii respective de către o instanță națională pentru viciu de procedură ar împiedica în mod necesar Comisia să își elaboreze avizul cu privire la măsura în discuție și să îl transmită tuturor statelor membre.

73 Comisia adaugă că articolul 7 din Directiva 98/37 nu îi acordă, de altfel, posibilitatea de a se abține să se pronunțe în cazul în care, cu toate că măsura națională notificată nu mai produce efecte, statul membru respectiv nu a retras notificarea și chiar a solicitat ulterior Comisiei să se pronunțe.

74 Or, potrivit Comisiei, autoritățile franceze au solicitat acesteia, printr-o scrisoare din 8 aprilie 2005, să adopte actul în litigiu, în pofida Deciziei Conseil d'État.

75 În sfârșit, Comisia susține că decizia unei instanțe naționale care anulează o măsură națională nu își poate extinde efectele astfel încât să antreneze în mod automat ilegalitatea unei măsuri comunitare, precum actul în litigiu, chiar dacă aceasta din urmă este adoptată în raport cu măsura națională.

— Aprecierea instanței care soluționează cererea de măsuri provizorii

76 Trebuie subliniat că Ordinul din 27 iunie 2001 a fost anulat de către Conseil d'État prin Decizia din 4 decembrie 2002.

77 Contrar susținerilor Comisiei, motivele care au dus la anularea Ordinului din 27 iunie 2001 nu au, aparent, decât puțină importanță.

78 Într-adevăr, este necesar să se sublinieze că autoritățile franceze nu au adoptat un nou ordin de confirmare a aprecierilor din Ordinul din 27 iunie 2001 cu privire la echipamentele tehnice produse de reclamantă, deși, în măsura în care Ordinul din 27 iunie 2001 fusese anulat pentru viciu de procedură, nimic nu părea să se opună, pe baza elementelor existente în dosar, ca acestea să ia fără întârziere o nouă măsură pentru a ocroti sănătatea și securitatea lucrătorilor care folosesc aceste echipamente tehnice.

79 Or, în timp ce procedura prevăzută la articolul 7 din Directiva 98/37 presupune ca măsura națională să fi fost notificată Comisiei, sesizarea acesteia implică, la prima vedere, ca această măsură să existe încă în momentul în care aceasta se pronunță.

80 Obiectul procedurii prevăzute în Directiva 98/37 este, într-adevăr, la prima vedere, acela de a se pronunța cu privire la temeinicia unei măsuri naționale, ceea ce presupune că această măsură există.

81 Comisia nu se poate prevala, la prima vedere, de motivele care au determinat o instanță națională să anuleze o decizie pentru a decide dacă această măsură există încă sau nu. În plus, nu poate fi exclus ca, în lipsa unui viciu de procedură care să fi

determinat Conseil d'État să anuleze Ordinul din 27 iunie 2001, conținutul acestuia să fi fost diferit sau ca acest ordin să fi fost afectat de un viciu de fond independent de viciul de procedură. Pe de altă parte, o astfel de situație, care ar duce la nerespectarea de către Comisie a autorității lucrului judecat a deciziei unei instanțe naționale, ar crea, într-adevăr, la prima vedere, o situație de insecuritate juridică ce nu poate fi admisă.

82 Pe de altă parte, existența unei notificări a Ordinului din 27 iunie 2001 nu poate fi, la prima vedere, un element suficient pentru a asigura rămânerea în vigoare a acestui ordin sau a conținutului acestuia după anularea sa. Într-adevăr, Comisia nu se pronunță, aparent, cu privire la notificarea măsurii, ci cu privire la măsura propriu-zisă.

83 Pe de altă parte, în temeiul articolului 4 alineatul (1) din Directiva 98/37, statele membre nu pot interzice, restricționa sau împiedica introducerea pe piață și punerea în funcțiune pe teritoriul lor a unor echipamente tehnice și componente de siguranță care sunt în conformitate cu dispozițiile Directivei 98/37.

84 În speță, întrucât Ordinul din 27 iunie 2001 a fost anulat de Conseil d'État și nicio altă măsură nu a fost adoptată de autoritățile franceze, echipamentele tehnice produse trebuie să fie considerate, aparent, ca fiind în conformitate cu dispozițiile Directivei 98/37, în sensul articolului 4 alineatul (1) din directiva menționată și, prin urmare, ca beneficiind de o prezumție de conformitate în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 98/37. Statele membre nu pot, în consecință, la prima vedere, să le interzică, să restricționeze sau să împiedice introducerea pe piață și punerea în funcțiune a acestora pe teritoriul lor.

85 Or, la prima vedere, actul în litigiu pare să le oblige să împiedice introducerea pe piață și punerea în funcțiune a acestora în lipsa oricărei măsuri naționale de protecție adoptate în cadrul procedurii de la articolul 7 din Directiva 98/37, ceea ce apare, la prima vedere, ca fiind contrară regimului stabilit de aceasta.

86 Pe de altă parte, motivarea actului în litigiu apare ca fiind vădit insuficientă pentru asigurarea unei informări exacte și corecte a celor cărora le este destinat.

87 Într-adevăr, actul în litigiu nu face nicio referire la anularea de către Conseil d'État a Ordinului din 27 iunie 2001. O astfel de omisiune este în mod vădit de natură să dea impresia că măsura cu privire la care Comisia s-a pronunțat în septembrie 2006 este încă în vigoare în Franța, deși, din cauza anulării decise de Conseil d'État la 4 decembrie 2002, aceasta este prezumată a nu fi existat niciodată.

88 În sfârșit, este necesar să se sublinieze că faptul că, în 2005, autoritățile franceze au solicitat Comisiei să emită un aviz nu pare, la prima vedere, să o poată autoriza pe aceasta să nu respecte decizia emisă de Conseil d'État și consecințele acesteia asupra actului care justifică sesizarea sa în temeiul Directivei 98/37. Această solicitare din partea autorităților franceze ocazionează întrebări cu privire la motivele care au determinat Comisia să adopte actul în litigiu la mai mult de cinci ani după notificarea Ordinului din 27 iunie 2001, cu toate că acest ordin fusese anulat, cu patru ani înainte, de către Conseil d'État.

89 Din scrisoarea din 8 aprilie 2005 adresată Comisiei de autoritățile franceze pare, într-adevăr, să reiasă, la prima vedere, că cererea acestora era motivată, în esență, de dorința de a obține din partea Comisiei o decizie care să le permită să își asigure apărarea în cadrul unei proceduri în repararea prejudiciului declanșată împotriva lor de reclamantă.

90 Motivele cu privire la securitatea și la sănătatea lucrătorilor, invocate atât de Comisie în cadrul cauzei de față, cât și de autoritățile franceze în cuprinsul scrisorii, apar, într-adevăr, ca fiind prea puțin comprehensibile. Astfel, pe de o parte, mai mult de cinci ani au fost necesari Comisiei pentru a adopta o decizie, ceea ce pare a fi puțin compatibil cu un astfel de obiectiv, care pare să reclame mai curând măsuri urgente.

Pe de altă parte, la rândul lor, autoritățile franceze nu au luat ulterior noi măsuri de interdicție cu privire la echipamentele tehnice ale reclamantei, în pofida faptului că anularea Ordinului din 27 iunie 2001 a fost motivată de un viciu de procedură și, în consecință, presupunând că o măsură era necesară, nimic nu părea să se opună adoptării fără întârziere a acesteia pentru a se asigura protecția sănătății și a securității lucrătorilor care utilizează aceste echipamente tehnice.

91 În plus, trebuie subliniat că reclamanta a afirmat, în cadrul audierii, fără a fi contrazisă de Comisie, că echipamentele tehnice care fuseseră examinate de autoritățile franceze și considerate de acestea ca fiind de natură să reprezinte un pericol pentru sănătatea și securitatea persoanelor făcuseră obiectul unor modificări din partea întreprinderii franceze care le cumpărase și că disfuncționalitățile constatate la aceste echipamente nu erau prezente în momentul vânzării lor de către reclamantă.

92 Această argumentare a reclamantei, care nu pare nici ea, la prima vedere, lipsită de orice temei în ceea ce privește aprecierea pertinenței constatărilor Comisiei, astfel cum rezultă din actul în litigiu, necesită o examinare care nu poate fi efectuată în acest stadiu de către instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii.

93 Având în vedere cele ce precedă, argumentele de fapt și de drept prezentate de reclamantă în cadrul primului motiv generează, ținând seama de elementele de care dispune instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii, dubii foarte serioase cu privire la legalitatea actului în litigiu. În aceste condiții, cererea de față nu poate fi respinsă pentru lipsă de *fumus boni iuris*, astfel încât este necesar să se examineze dacă îndeplinește condiția referitoare la urgență.

Cu privire la urgență

— Argumentele părților

94 În cererea sa, reclamanta s-a limitat, în esență, să susțină că actul în litigiu ar putea să compromită grav sau chiar să împiedice continuarea activităților sale. Ea afirmă, în esență, în această privință, că, pe lângă prejudiciul financiar direct și indirect pe care l-a suferit deja ca urmare a ordinului din 27 iunie 2001, pe viitor s-ar putea confrunta cu o agravare semnificativă sau chiar fatală a situației sale financiare în cazul în care statele membre ar adopta, în temeiul actului în litigiu, măsuri care să interzică punerea în circulație și punerea în funcțiune a echipamentelor tehnice vizate în această decizie.

95 În cursul audierii, reclamanta a precizat, în esență, că acest lucru nu numai că ar afecta vânzarea preselor vizate în actul în litigiu, dar că, în plus, într-o asemenea ipoteză, reputația echipamentelor sale ar putea fi compromisă în mod serios, ceea ce, ținând seama de faptul că este vorba despre o întreprindere mică, ar putea să afecteze grav ansamblul activităților sale și, în consecință, să o conducă la faliment, având în vedere situația sa financiară actuală.

96 Reclamanta a mai arătat, cu ocazia audierii, că se expunea, în plus, riscului de a se confrunta cu o acțiune în despăgubiri din partea clienților săi, pe temeiul pretinsei neconformități a echipamentelor cumpărate de aceștia.

97 Tot în cadrul audierii, reclamanta a fost invitată să comunice informații suplimentare cu privire la cifra de afaceri și la vânzările sale în diferitele state membre în care este prezentă în mod activ.

98 Pe baza diferitelor elemente pe care le-a adus la cunoștința instanței care soluționează cererea de măsuri provizorii prin actul înregistrat la grefă la 9 martie 2007, cifra de afaceri referitoare la presele produse de reclamantă a scăzut de la 2 599 943,18 euro în anul 2000 la 796 918,25 euro în anul 2006, în timp ce cifra de afaceri totală a întreprinderii a scăzut de la 7 188 804,58 euro în anul 2000 la 4 188 829,20 euro în anul 2006.

99 Reclamanta explică, în plus, că scăderea cifrei sale de afaceri a obligat-o să recurgă la finanțări și la linii de credit mai importante pe lângă bănci, totalitatea datoriilor sale evoluând de la 1 679 788 de euro în cursul anului 2000 la 2 686 237 de euro la sfârșitul anului 2005, datorii la care se adaugă participări financiare adiționale până la concurența sumei de 200 000 de euro, plătită de asociați în cursul primelor luni ale anului 2006.

100 Or, ținând seama de situația sa actuală, o agravare a scăderii cifrei de afaceri a societății ar putea, în opinia reclamantei, să îi determine pe creditorii săi și, în particular, băncile, să îi retragă creditul, ceea ce ar avea drept consecință falimentul.

101 Reclamanta consideră, pe de altă parte, în esență, că menținerea actului în litigiu ar putea afecta poziția sa concurențială și că prejudiciul care ar rezulta nu ar putea fi compensat în mod corespunzător prin acordarea de daune interese la capătul unei proceduri jurisdicționale, pe când o măsură de suspendare a executării ar putea permite să se evite astfel de consecințe pe piață.

102 Comisia consideră, în esență, că reclamanta nu demonstrează că este amenințată de un prejudiciu grav și ireparabil ca rezultat al actului în litigiu.

103 Cu titlu preliminar, trebuie subliniată afirmația Comisiei referitoare la admisibilitatea cererii de suspendare a executării, potrivit căreia reclamanta nu demonstrează raportul de cauzalitate dintre prejudiciul pe care îl invocă și eventualele efecte ale actului în litigiu. Comisia susține că eventualul prejudiciu pe care reclamanta l-ar putea suferi nu ar putea rezulta din actul în litigiu, ci din măsurile care ar putea fi luate, eventual, de statele membre ca urmare a acestui act al Comisiei.

104 Pe de altă parte, în primul rând, Comisia afirmă că prejudiciul economic pe care îl invocă reclamanta este pur ipotetic, din moment ce aceasta nu demonstrează că au fost luate măsuri de executare – sau că asemenea măsuri ar fi pe cale de a fi luate – de către statele membre ca urmare a adoptării de către Comisie a actului în litigiu.

105 În plus, Comisia afirmă că, presupunând că astfel de măsuri ar fi adoptate, nu ar putea rezulta pentru reclamantă decât un prejudiciu de ordin financiar, care ar fi, prin definiție, reparabil.

106 În al doilea rând, Comisia susține, în esență, că informațiile furnizate de reclamantă nu aduc dovada că aceasta ar suferi un prejudiciu grav și ireparabil.

107 În primul rând, Comisia pretinde că nu este în măsură să știe câte tipuri și ce tipuri de prese a produs și a comercializat reclamanta în cursul ultimilor ani, dar că, pe baza informațiilor pe care le-a putut colecta de pe internet, aceasta ar produce și ar comercializa, la ora actuală, cel puțin 17 tipuri de prese, dintre care numai trei au fost vizate în Ordinul din 27 iunie 2001 și, prin urmare, în actul în litigiu.

108 În al doilea rând, datele furnizate de reclamantă se raportează, potrivit Comisiei, numai la cifra de afaceri totală a acesteia și la cifra sa de afaceri în sectorul preselor, pentru perioada cuprinsă între anul 2000 și anul 2006, prin urmare, aceste date se referă doar la o situație economică anterioară adoptării actului în litigiu, și nu reflectă, așadar, consecințele acestuia.

109 În al treilea rând, Comisia consideră, în esență, că datele referitoare la anul 2006 nu permit să se determine efectele pe care actul în litigiu le-ar fi avut asupra cifrei de afaceri în sectorul preselor între momentul adoptării actului în litigiu și începutul anului 2007.

110 În al patrulea rând, Comisia consideră că datele privind cifra de afaceri a reclamantei în sectorul preselor se referă în mod nedefinit la toate tipurile de prese fabricate și vândute de aceasta. În opinia sa, reclamanta nu furnizează niciun fel de date referitoare la evoluția cifrei de afaceri specifice rezultată din vânzarea celor trei tipuri de prese care au făcut obiectul măsurii naționale de interdicție și al actului în litigiu. Prin urmare, aceasta nu aduce dovada unei eventuale reduceri a cifrei de afaceri legate de tipurile de prese vizate în actul în litigiu.

111 În al cincilea rând, în opinia Comisiei, variațiile cifrei de afaceri totale a reclamantei nu reflectă variațiile cifrei sale de afaceri în sectorul preselor.

112 În al șaselea rând, Comisia afirmă că reducerea progresivă a cifrei de afaceri pe ansamblul sectorului preselor (2 599 943,18 euro în 2000, 796 918,25 euro în 2006), cu excepția perioadei 2003-2004, în care această cifră de afaceri a crescut, nu reflectă în mod necesar variațiile cifrei de afaceri în sectorul preselor din anumite state membre. Astfel, potrivit Comisiei, în pofida reducerii cifrei de afaceri în ansamblul sectorului preselor între 2005 și 2006 (care a scăzut de la 1 059 064,37 la 796 918,25

euro), cifrele de afaceri din sector au înregistrat o creștere netă pe piața germană (de la 262 512,07 la 333 812,75 euro), pe cea finlandeză (de la 36 150,00 la 50 025,00 euro), pe cea portugheză (de la 31 531,50 la 49 845,00 euro) și pe cea poloneză (de la 0 la 33 320,00 euro).

113 În al șaptelea rând, datele furnizate nu dovedesc, în opinia Comisiei, nicio legătură între, pe de o parte, variațiile cifrei de afaceri pe ansamblul sectorului preselor și variațiile cifrei de afaceri în Franța și, pe de altă parte, între acestea din urmă și variațiile cifrei de afaceri din fiecare dintre celelalte state membre.

114 În al optulea rând, Comisia critică, în esență, reclamanta pentru că nu a furnizat nicio indicație care să permită să se aprecieze pe ce bază a calculat pierderile de cifră de afaceri pe care pretinde că le-a suferit ca urmare a Ordinului din 27 iunie 2001.

115 În al nouălea rând, Comisia susține că reclamanta nu furnizează niciun fel de date privind definiția pieței în cauză și a cotelor de piață pe care le deține, în mod global și în diferitele state membre, înainte și după adoptarea actului în litigiu. Or, în lipsa oricărui element obiectiv referitor la caracteristicile pieței preselor și la cotele de piață pe care reclamanta le deține în cadrul acestui sector, datele furnizate de aceasta cu privire la cifra sa de afaceri totală și la cifra sa de afaceri în sectorul preselor sunt, în opinia Comisiei, lipsite de orice relevanță. Ele nu permit să se stabilească dacă și în ce măsură reducerea progresivă a cifrei de afaceri a reclamantei reflectă variațiile pieței în cauză sau dacă aceasta s-ar putea datora altor factori.

116 Comisia consideră, în concluzie, că niciunul dintre elementele furnizate de reclamantă nu permite să se stabilească, pe de o parte, dacă și în ce măsură reducerea cifrei de afaceri totale și reducerea cifrei de afaceri a acesteia în sectorul preselor în perioada 2000-2006 sunt consecința directă a Ordinului din 27 iunie 2001 și a actului în litigiu și, pe de altă parte, care sunt consecințele actului în litigiu.

117 În al treilea rând, Comisia afirmă că actul în litigiu și, prin urmare, eventualele măsuri naționale care ar fi consecința acestei decizii privesc numai trei din cele 17 tipuri de prese produse la ora actuală și vândute de către reclamantă. Așadar, actul în litigiu nu ar afecta activitățile reclamantei în ceea ce privește celelalte echipamente tehnice pe care le produce.

118 În opinia Comisiei, în lipsa unor informații mai detaliate, chiar presupunând că adoptarea de măsuri naționale de interdicție ar fi consecința imediată și automată a notificării actului în litigiu către statele membre, reclamanta nu a făcut dovada incidenței pe care asemenea măsuri le-ar putea avea asupra cifrei sale de afaceri, aceste măsuri vizând, într-adevăr, numai trei tipuri de echipamente din 17. Reclamanta nu ar fi demonstrat nici faptul că astfel de măsuri antrenează în mod automat o scădere a cifrei sale de afaceri totale, retragerea cu certitudine a anumitor credite bancare și, în final, falimentul.

119 În al patrulea rând, Comisia consideră, în esență, că puțina celeritate de care a dat dovadă reclamanta în introducerea unei cereri de suspendare a executării indică lipsa iminenței oricărui prejudiciu grav și ireparabil. Informată la 11 octombrie 2006 cu privire la adoptarea de către Comisie a actului în litigiu, reclamanta a introdus acțiunea principală doar la 6 decembrie 2006, iar cererea de măsuri provizorii, la 18 ianuarie 2007.

120 În al cincilea rând, în ceea ce privește eventualul avantaj care ar rezulta din actul în litigiu pentru concurenții reclamantei, Comisia susține că nu se poate exclude, desigur, faptul ca reclamanta să suporte sau să riște să suporte anumite consecințe economice ca urmare a Ordinului din 27 iunie 2001 sau a actului în litigiu, dar, presupunând că astfel de efecte sunt consecința directă a actului în litigiu, și nu a Ordinului din 27 iunie 2001 sau a anticipării, de către operatorii economici, a măsurilor naționale adoptate ca urmare a actului în litigiu, aceste efecte se exercită, în orice caz, numai asupra situației de fapt a reclamantei, și nu asupra situației juridice a acesteia.

— Aprecierea instanței care soluționează cererea de măsuri provizorii

121 Potrivit unei jurisprudențe constante, urgența trebuie apreciată în raport cu necesitatea de a statua cu titlu provizoriu în scopul de a evita cauzarea unui prejudiciu grav și ireparabil părții care solicită măsura provizorie (a se vedea Ordonanța președintelui Tribunalului din 10 noiembrie 2004, European Dynamics/Comisia, T-303/04 R, Rec., p. II-3889, punctul 65 și jurisprudența citată).

122 Deși, cu excepția unor împrejurări extraordinare, un prejudiciu de natură financiară nu poate fi considerat ca ireparabil sau măcar cu greu reparabil, din moment ce poate face obiectul unei compensări financiare ulterioare, o măsură provizorie se justifică dacă se constată că, în lipsa acestei măsuri, reclamanta s-ar afla într-o situație care i-ar putea pune în pericol existența înainte de intervenția hotărârii care pune capăt acțiunii principale (Ordonanța președintelui Tribunalului din 3 decembrie 2002, Neue Erba Lautex/Comisia, T-181/02 R, Rec., p. II-5081, punctul 84).

123 Dovedirea existenței prejudiciului grav și ireparabil incumbă părții care se prevalează de acesta (Ordonanța președintelui Curții din 12 octombrie 2000, Grecia/Comisia, C-278/00 R, Rec., p. I-8787, punctul 14). Iminența prejudiciului nu trebuie dovedită

cu certitudine absolută și este suficient, mai ales atunci când realizarea prejudiciului depinde de intervenția unui ansamblu de factori, ca aceasta să poată fi prevăzută cu un grad de probabilitate suficient (Ordonanța Comisia/Atlantic Container Line și alții, punctul 19 de mai sus, punctul 38, și Ordonanța președintelui Tribunalului din 15 iulie 1998, Prayon-Rupel/Comisia, T-73/98 R, Rec., p. I-2769, punctul 38).

124 În primul rând, în ceea ce privește raportul de cauzalitate dintre prejudiciul pe care îl invocă reclamanta și eventualele efecte ale actului în litigiu, este necesar să se amintească faptul că, astfel cum a fost reținut la punctul 54 de mai sus, actul în litigiu pare, la prima vedere, să constrângă statele membre cărora le este adresat să împiedice introducerea pe piață și punerea în circulație a echipamentelor tehnice ale acesteia pe teritoriul statelor membre, precum și să retragă echipamentele tehnice existente pe piață și, la prima vedere, nu pare să lase la latitudinea statelor membre posibilitatea de a acționa sau de a nu acționa, ci, dimpotrivă, le constrânge să acționeze într-un anumit mod.

125 Prejudiciul de al cărui risc de apariție se prevalează reclamanta, adică atingerea adusă vânzării echipamentelor tehnice ale acesteia vizate în actul în litigiu, precum și cea adusă reputației sale, susceptibilă să îi afecteze cifra de afaceri în ansamblu, ceea ce ar putea determina falimentul acesteia, nu rezultă, prin urmare, din măsurile naționale, care nu fac decât să pună în aplicare acest act în fiecare stat membru, ci chiar din actul în litigiu propriu-zis, care impune, la prima vedere, adoptarea unor asemenea măsuri.

126 Pe de altă parte, trebuie respinsă de la bun început argumentarea Comisiei care constă în a susține că, în orice caz, nu s-a demonstrat că statele membre au luat până în prezent astfel de măsuri.

127 Într-adevăr, obiectul cererii de măsuri provizorii fiind tocmai acela de a evita adoptarea de către statele membre a unor asemenea măsuri, presupunând că ar fi întrunite condițiile pentru dispunerea unor astfel de măsuri provizorii, nu s-ar putea aștepta ca măsurile menționate să fie luate pentru a suspenda actul în litigiu.

128 În al doilea rând, trebuie constatat că datele furnizate de reclamantă atestă reducerea progresivă și considerabilă, între 2000 și 2006, a cifrei sale de afaceri totale, precum și, în special, a cifrei sale de afaceri în sectorul preselor. Excepțiile pe care le constituie anii 2004 și 2006 și anumite rezultate disparate pe țări nu par să fie de natură a pune în discuție această tendință. Trebuie constatat că această reducere este de 42 % în șapte ani pentru cifra de afaceri totală și de 70 % în ceea ce privește numai sectorul preselor.

129 Datele prezentate de reclamantă cu privire la pasivul său indică, de asemenea, un nivel ridicat al împrumuturilor contractate pe lângă bănci, care depășesc suma de 2 600 000 de euro la sfârșitul anului 2005.

130 Reclamanta afirmă, în esență, că o agravare a dificultăților sale financiare actuale i-ar putea fi fatală. Această agravare ar putea rezulta, pe de o parte, din interzicerea introducerii pe piață și a punerii în funcțiune a echipamentelor tehnice avute în vedere în actul în litigiu și, pe de altă parte, din atingerea adusă reputației sale comerciale și reputației echipamentelor sale tehnice, care ar putea decurge dintr-o astfel de măsură de interdicție, care ar putea afecta cifra sa de afaceri în ansamblu.

131 Trebuie subliniat de la început că punerea în aplicare a actului în litigiu ar putea avea ca efect să împiedice, în ansamblul statelor membre, vânzarea tipurilor de echipamente tehnice vizate în această decizie. Agravarea în mod semnificativ a situației financiare din sectorul preselor care ar rezulta pare să fie, așadar, demonstrată cu un grad de probabilitate suficient.

132 Cu toate acestea, cifra de afaceri realizată de reclamantă în sectorul preselor reprezintă în prezent doar ceva mai puțin de 20 % din cifra sa de afaceri totală.

133 Trebuie examinat, prin urmare, caracterul pertinent al argumentării reclamantei cu privire la posibila atingere adusă reputației sale comerciale care ar putea rezulta din actul în litigiu și care ar putea avea drept consecință să afecteze totalitatea activităților sale.

134 Este necesar, mai întâi, să se aprecieze că jurisprudența referitoare la atingerea adusă reputației unei întreprinderi eliminate dintr-o procedură de achiziții publice și care respinge teza potrivit căreia o astfel de atingere constituie un prejudiciu grav și ireparabil (Ordonanțele președintelui Tribunalului din 20 septembrie 2005, Deloitte Business Advisory/Comisia, T-195/05 R, Rec., p. II-3485, punctul 126, și European Dynamics/Comisia, punctul 121 de mai sus, punctul 82) nu se dovedește a fi relevantă pentru a se statua asupra atingerii aduse reputației, precum cea susceptibilă să o afecteze pe reclamantă în cazul de față. Într-adevăr, faptul de a nu obține un contract nu se poate compara cu împrejurarea ca o parte a produselor unei întreprinderi să fie considerate drept periculoase pentru sănătatea și securitatea persoanelor.

135 Trebuie subliniat în acest sens că a fost recunoscut de către Curte caracterul prejudiciabil al atingerii aduse reputației unei întreprinderi ale cărei echipamente tehnice beneficiază de marcajul de conformitate CE și a căror siguranță este pusă în discuție în lipsa oricărei măsuri naționale de interdicție în conformitate cu Directiva 98/37 (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 17 aprilie 2007, AGM-COS. MET, C-470/03, Rep., p. I-2749, punctele 61-65).

136 În speță, este necesar să se considere că o decizie a Comisiei prin care, la prima vedere, se poate impune tuturor statelor membre luarea de măsuri care restricționează schimburile, în ipoteza de față, măsuri de interzicere a introducerii pe piață și a punerii în circulație a echipamentelor tehnice menționate, din cauza riscurilor la care aceste echipamente ar expune sănătatea și securitatea persoanelor, poate aduce atingere reputației întreprinderii care produce aceste echipamente.

137 În consecință, trebuie recunoscut caracterul prejudiciabil al unei asemenea atingeri.

138 Trebuie de asemenea luat în considerare, în speță, faptul că actul în litigiu nu precizează nici că măsura națională inițială, adică Ordinul din 27 iunie 2001, a fost anulată de Conseil d'État, nici faptul că, în urma acestei anulări, nicio nouă măsură nu a fost luată de autoritățile franceze.

139 Date fiind împrejurările specifice cauzei și în special faptul că reclamanta este o întreprindere mică, cu o producție limitată și specializată – prese hidraulice și mașini industriale destinate tăierii și perforării pieselor metalice –, este necesar să se considere că s-a dovedit în mod corespunzător că actul în litigiu, care pune în discuție, în ansamblul statelor membre, siguranța anumitor echipamente tehnice pe care aceasta le produce, poate aduce atingere reputației sale în ceea ce privește întreaga sa producție.

140 Prin urmare, argumentarea Comisiei, prin care se urmărește să se susțină că numai o parte a producției reclamantei ar putea fi afectată de actul în litigiu, nu poate fi reținută.

141 Trebuie așadar să se verifice dacă un astfel de prejudiciu este, în speță, grav și greu de reparat pentru reclamantă.

142 În primul rând, o asemenea atingere adusă reputației comerciale a unei întreprinderi și reputației privind siguranța produselor sale este de natură să îi cauzeze un prejudiciu care, dat fiind caracterul său dificil de evaluat, este greu de reparat.

143 Având în vedere împrejurările cauzei și faptul că producția reclamantei este limitată și specializată, un asemenea prejudiciu poate fi calificat drept grav în măsura în care o astfel de atingere este susceptibilă, ca urmare a actului în litigiu, să producă efecte în ansamblul statelor membre și, așadar, asupra tuturor piețelor în care este activă reclamanta, iar nu numai asupra uneia dintre ele.

144 În al doilea rând, ținând seama, pe de o parte, de faptul că este vorba despre o întreprindere mică și, pe de altă parte, de situația financiară actuală a reclamantei, o astfel de atingere adusă reputației sale poate avea consecințe iremediabile asupra producției sale, atât în sectorul preselor, cât și în celelalte sectoare de activitate ale sale, care privesc de asemenea mașinile-unelte și, în consecință, asupra situației sale financiare globale. Drept urmare, riscul ca aceasta să fie adusă rapid în stare de faliment nu pare să fie pur ipotetic, ci, dimpotrivă, previzibil cu un grad de probabilitate suficient.

145 În al treilea rând, nu poate fi exclus faptul că reclamanta se expune, astfel cum susține, la acțiuni în despăgubiri din partea cumpărătorilor în cazul în care, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Directiva 98/37, echipamentele tehnice pe care aceștia le-au cumpărat ar fi retrase de pe piață. Pe lângă faptul că asemenea măsuri ar fi și de natură să compromită reputația comercială a reclamantei față de cumpărătorii săi, astfel de acțiuni ar fi în mod foarte probabil de natură să agraveze situația financiară a reclamantei și, în consecință, să contribuie la realizarea prejudiciului grav și ireparabil pe care aceasta îl invocă.

146 Având în vedere împrejurările specifice cauzei, este necesar să se aprecieze, ținând seama de totalitatea acestor elemente, că executarea actului în litigiu poate cauza reclamantei un prejudiciu grav și ireparabil, punând în pericol existența acesteia, astfel încât caracterul de urgență al măsurilor solicitate se dovedește a fi incontestabil (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Tribunalului din 30 aprilie 1999, Emesa Sugar/Comisia, T-44/98 R II, Rec., p. II-1427, punctul 131).

147 Este necesar să se sublinieze în această privință că urgența pe care o poate invoca reclamanta trebuie cu atât mai mult să fie recunoscută de instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii cu cât, după cum rezultă de la punctele 76-93 de mai sus, argumentele de fapt și de drept prezentate de reclamantă par a fi deosebit de serioase (a se vedea în acest sens Ordonanța Austria/Consiliul, punctul 18 de mai sus, punctul 110, și Ordonanța președintelui Tribunalului din 20 iulie 2006, Globe/Comisia, T-114/06 R, Rec., p. II-2627, punctul 140).

148 În aceste condiții, nu pot fi reținute nici celelalte argumente ale Comisiei prin care se urmărește să se conteste existența unui prejudiciu grav și ireparabil care o amenință pe reclamantă.

149 În primul rând, este necesar să se respingă obiecțiile Comisiei potrivit cărora datele furnizate de reclamantă nu permit să se demonstreze existența riscului unui prejudiciu grav și ireparabil.

150 În această privință, nu poate fi reținută argumentarea Comisiei potrivit căreia prejudiciul nu trebuie apreciat în mod global, ci numai raportat la echipamentele tehnice vizate în actul în litigiu. Într-adevăr, atingerea adusă reputației sale comerciale pe care reclamanta ar putea să o sufere poate, în cazul de față, să afecteze ansamblul vânzărilor sale și, prin urmare, să pună în pericol nu numai sectorul preselor, ci întreaga sa activitate.

151 Pe de altă parte, nu s-ar putea reproșa reclamantei că a furnizat date numai pentru trecut, în speță pentru anii 2000-2006 inclusiv. Într-adevăr, aceste date permit instanței care soluționează cererea de măsuri provizorii să aprecieze evoluția situației financiare a reclamantei și pertinența afirmațiilor sale în ceea ce privește riscul financiar la care aceasta s-ar expune dacă decizia Comisiei s-ar concretiza, în

statele membre, prin măsuri de interzicere a vânzării echipamentelor tehnice vizate și prin retragerea celor care sunt în funcțiune.

152 În plus, lipsa de date referitoare la efectul asupra vânzării mașinilor avute în vedere în actul în litigiu după adoptarea acestuia nu poate fi reproșată reclamantei, întrucât, pe de o parte, s-a demonstrat că actul în litigiu nu a fost publicat în Jurnalul Oficial și, prin urmare, clienții săi nu pot afla de existența acestuia înainte ca statele membre să îl aplice și, pe de altă parte, s-a demonstrat și faptul că statele membre nu au luat încă măsuri în acest sens.

153 Totodată, lipsa de indicații privind modul de calcul al prejudiciului care rezultă din adoptarea, de către Republica Franceză, a Ordinului din 27 iunie 2001 apare ca fiind lipsită de relevanță pentru a aprecia dacă, în cadrul prezentei cereri, s-a făcut dovada urgenței, întrucât estimarea de către reclamantă a prejudiciului său eventual între 2000 și 2006 nu este o condiție pentru pronunțarea suspendării actului în litigiu, acest aspect interesând, într-adevăr, acțiunea în despăgubiri introdusă de aceasta din urmă în fața instanțelor franceze.

154 În sfârșit, lipsa de informații referitoare la cota de piață pe care o deține reclamanta nu poate, în sine, să lipsească de pertinență datele pe care aceasta le-a furnizat cu privire la situația sa financiară. Având în vedere agravarea progresivă a acesteia și riscul la care ar expune-o o decizie susceptibilă să afecteze reputația produselor sale, faptul că, în sectorul preselor, cotele sale de piață sunt sau nu importante se dovedește a fi lipsit de relevanță.

155 În al doilea rând, este necesar să se respingă argumentarea Comisiei potrivit căreia reclamanta, prin faptul că nu a introdus mai curând acțiunea principală în fața

Tribunalului și nu a prezentat mai devreme cererea de față înaintea instanței care soluționează cererea de măsuri provizorii, demonstrează prin atitudinea sa că nu este îndeplinit criteriul urgenței.

156 Trebuie subliniat de la bun început că acțiunea principală a fost introdusă în termenul de două luni prevăzut la articolul 230 al cincilea paragraf CE.

157 Trebuie subliniat în continuare că nu este prevăzut un termen limită pentru introducerea unei cereri de măsuri provizorii în fața instanței care soluționează astfel de cereri.

158 Deși este adevărat că instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii poate fi pusă în situația de a lua în considerare, în funcție de împrejurările concrete ale cauzei, momentul la care a fost introdusă cererea atunci când se pronunță cu privire la urgență (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Tribunalului din 9 iulie 2003, AIT/Comisia, T-288/02 R, Rec., p. II-2885, punctul 17), trebuie să se constate că acțiunea principală a fost introdusă la 6 decembrie 2006, în timp ce prezenta cerere a fost înregistrată la grefă la 18 ianuarie 2007. În speță, intervalul cuprins între data introducerii acțiunii principale și cea a introducerii cererii de măsuri provizorii nu poate fi considerat ca excesiv și nu demonstrează lipsa de urgență a cererii menționate.

159 În al treilea rând, în aceste condiții, nu este necesar să se statueze, în cadrul aprecierii prejudiciului grav și ireparabil, cu privire la susținerile reclamantei referitoare la afectarea poziției sale concurențiale, pe care, în orice caz, o afirmă în mod cu totul accesoriu și numai în cadrul informațiilor suplimentare pe care le-a prezentat instanței care soluționează cererea de măsuri provizorii în urma audierii.

160 În concluzie, este necesar să se considere că, în speță, condiția urgenței este îndeplinită.

Cu privire la evaluarea comparativă a intereselor

161 Comisia afirmă, în esență, că evaluarea comparativă a intereselor este în favoarea respingerii cererii de suspendare a executării în măsura în care interesul comunitar de a se asigura un nivel echivalent de protecție a sănătății și a securității în ansamblul statelor membre ar trebui, în orice caz, să prevaleze asupra interesului specific al reclamantei.

162 Or, potrivit Comisiei, actul în litigiu are ca obiect asigurarea protecției sănătății și a securității lucrătorilor, care ar fi compromise de echipamentele tehnice vizate în actul în litigiu.

163 Se impune însă constatarea că mai mult de cinci ani au fost necesari Comisiei pentru a emite actul în litigiu, fără ca asigurarea sănătății și a securității lucrătorilor, care îi incumbă, să fi condus la acțiuni mai rapide din partea acesteia.

164 Singura explicație pe care Comisia a furnizat-o în această privință, cu ocazia audierii, este aceea că a fost necesară lansarea unei proceduri pentru selecționarea unui expert cu misiunea de a analiza echipamentele tehnice ale reclamantei și că această procedură a fost mai lungă decât fusese prevăzut.

165 Pe de o parte, Comisia nu face dovada acestor afirmații. Pe de altă parte, pare puțin probabil ca o perioadă de peste cinci ani să fie necesară Comisiei pentru selecționarea unui expert, obținerea unui raport de la acesta și emiterea unui aviz în cadrul unei proceduri având ca obiect luarea de măsuri de protecție atunci când echipamentele tehnice pot reprezenta un pericol pentru sănătatea și securitatea persoanelor.

166 Mai mult, este necesar să se amintească faptul că actul în litigiu a fost adoptat, în sfârșit, de către Comisie, numai după ce autoritățile franceze au solicitat Comisiei emiterea unui aviz privind măsura pe care o notificaseră, aceasta pentru a le permite să se apere în cadrul unei proceduri inițiate în fața instanțelor franceze.

167 Pe de altă parte, Comisia nu a contestat afirmațiile reclamantei potrivit cărora niciun accident nu s-a produs după adoptarea Ordinului din 27 iunie 2001 și numai măsurile adoptate de autoritățile franceze în această privință au fost anulate de Conseil d'État în anul 2002, fără ca noi măsuri să fi fost adoptate ca urmare a acestei anulări.

168 În sfârșit, trebuie luat în considerare faptul că argumentele de fapt și de drept prezentate de reclamantă în cadrul primului său motiv în susținerea *fumus boni iuris* generează, date fiind elementele de care dispune instanța care soluționează cererea de măsuri provizorii, îndoieli foarte serioase cu privire la legalitatea actului în litigiu.

169 Drept consecință, evaluarea comparativă a intereselor nu poate fi în favoarea respingerii măsurii de suspendare a executării, astfel cum a solicitat Comisia.

170 În concluzie, condițiile acordării unei suspendări a executării actului în litigiu fiind întrunite, este necesar să se admită cererea reclamantei.

Pentru aceste motive,

PREȘEDINTELE TRIBUNALULUI

dispune:

1) **Suspendă executarea Avizului C (2006) 3914 al Comisiei din 6 septembrie 2006 privind o măsură de interdicție, adoptată de autoritățile franceze, referitoare la anumite prese mecanice purtând marca IMS, până când Tribunalul se va pronunța în acțiunea principală.**

2) **Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.**

Pronunțată la Luxemburg, la 7 iunie 2007.

Grefier — Președinte

E. Coulon — B. Vesterdorf